

Liza, a rókatündér (2015)

A magyar filmek iránti szkepszis félig-meddig megalapozott, de nem fogadható el teljes mértékben. Egyrészt a rendszerváltás előtt egy nívós rendező- és színészgárda emelte a magasba a magyar filmipart, viszont a minőségi emelkedettség a 80-as évekre zuhanni kezdett. A válságos állapot a kétezres évek végéig (a kevés kivételtől eltekintve) uralkodott, viszont 2010 után egy kisebb, mégis látványos fejlődés mutatkozott, ami körülbelül Andy Vajna felbukkanásától datálható.

A *Liza, a rókatündér* a megújuló korszak egy olyan produktuma, amely cáfolja a mára elfogadott tézist, vagyis, hogy nem érdemes hazai gyártású filmet nézni. Sőt, szeretni is lehet. A *Liza, a rókatündér* esetében valami furcsa egyvelegről lehet beszélni. Tetten érhető a közép-kelet-európai sors, a multikulturalizmus, a drámaiság, a humor és a maga módján a kriminológia. A japán és az amerikai elemek fűszerként szolgálnak, mintegy kiszínezznek egy európai helyzetet, és ez a kombináció sokszínűvé, izgalmassá teszi a cselekményt.

A történet fókuszában a magányos és identitáskrizisben szenvedő Liza és egy japán énekes, Tomy Tani áll. Liza egy álmvilágot épített maga köré, egy olyan univerzumot, amely eltér a valódi környezetétől. Megtanult japánul, és kifejezetten szereti az ősi szigetország kultúráját. Tomy megtestesíti mindazt, amire Liza vágyik, csak éppen ez a szívszeretet jóság nem jár ingyen. Az emberi alakot öltött szellemnek csak egy apró igénye van: Liza lelke. Tomy egyfajta posztmodern Mefisztó, aki aktívan, mégis manipulatíván gáncsolja el Lizát, hogy végül magára maradjon, még hozzá egyetlen támaszával, Tomyval.

A *Liza, a rókatündér* számomra a túlzott elszigetelődés tanúságát vonja le, amikor egy okos, ravasz személy egy naiv és sérült embert gyűr maga alá, majd próbálja minden porcikájával együtt kisajátítani. A számomra kulcsszó, ugyanis a film olykor egy Rorschach-táblának felel meg, leginkább ingergazdag részletei és megmagyarázatlan pillanatai miatt.